

Az ifjúságról

Ingáztam két szerelem között. Az ablakon kitekintve nem láttam sokat. A vonat gyorsan suhant, az ég fehér volt. Erre emlékszem, félúton ború és derű között. Fehér. Ingáztam két szerelem között, hogy félreértés ne essék, két érzés között, mintha azon vacilláltam volna, két fehér lap közül melyiket írjam tele. Nem láttam sokat, a réteken dér, a fák meztelen ágai túl gyorsan suhantak, bekötözött seb volt köröttem a táj, csak annyi volt látható mindenből, mi átütött formátlanul a gézen. Ingáztam két szerelem között, az arcokat nehéz volt felidézni, mint amikor éjszaka ébred az ember, a szobája merő derengés, mintha semmi sem lenne a helyén, a tér túl tág a testnek és túl szűk a szemnek. Félúton voltam ború és derű között, és az egybefüggő fehér függönyt egyszer csak kettészakította a vonat. A végállomás kristálytiszta ablak. Helyben voltam. Leszálltam. Idegen városban, szinte idegen testben. Borostámba túrtam. Enyém-e még? Ott voltam két szerelem között a végállomáson. Ott voltam. Felnéztem. Leszakadt az ég. Menekülni kellett, le a lépcsőkön. Várt rám az aluljáró két szerelem között, ki lehessen az eső végét várni, lent a seholban. A neoncsövek zörögtek két szerelem között, nem volt sem égbolt már, sem suhanás. Nekitámaszkodtam a falnak a 2-es és a 3-as peron között, a kezem zsebre dugtam, mert két szerelem között a kezem a hidegtől zsibbadt. Zörgött a neon, a perceket számoltam, hogy két szerelem között hazataláljak.

Az intimitásról

*Selyempapír mögött a tüskék, ahogy egyik
lábamról a másikra álltam, épp csak emlékeztették
a tenyerem a fájdalomra, és hogy behunyt szemmel
is ismerem a kopogást, ahogy a járdát szinte
átlyukasztja cipőd sarka, behunyt szemmel
a dobhártyám is járda, nyár volt, olvadt az aszfalt.
Bőröd papírja alatt az erek böködték tenyerem
felszínét, így sétáltunk a kocsmáig, a szemem
mélyén is zsivaj volt, torkomban tüskés gajdolás.
Úgy tettél, nem érdekel a rózsza, a vér érdekelt,
mi orromból megeredt, mondtad, ne hajsam hátra
a fejem, úgy nem jó, egyikünkénél sem volt pézszé,
a selyempapír jó lesz, a szájjugomhoz odanyomtad,
tartottad, míg el nem állt. És mintha a kocsmazaj is
kihagyott volna, belemosolyogtál a vértől mocskos
tenyeredbe, aztán egy krákogás, valahonnan a pult
felől, úgy súrolta a fertőtlenítő- és cefreszagú levegőt,
mint a csókba csomagolt harapás.*

HORVÁTH FLORENCIA

A győztes beszéde

*Ti, akik gyűlöltek, mert azt hiszitek, megelőzlek,
kítúrlak benneteket jól kiérdemelt helyetekről.
Ti, akik elismertek, mert látjátok, keményebben
dolgozom nálatok, és valóban néha lekörözlek titeket.
Ti, akik minden rosszat kívántok, akik kritizáltok
a hátam mögött és akik némán irigykedtek összeszűkült
szemmel. Ti, akik most magatokra ismertek és
látványosan kiakadtok, ti, akik soha be nem vallanátok,*

*hogy a felsorolásban felfedeztéték önmagukat.
Ti, akiket igazán bánt, ha valami nem sikerül,
és azzal nyugtatjátok magatokat, hogy én tehetek
róla. Ti, akiket dühít, hogy nem nyertétek el a tétet,
és ti, akiket csak az zavar, már megint rám kell figyelni.
Ti, akik sértődötten álltok a pálya szélén, akik
mérgesen puffogtok és egymásban szövetségesre
lelve röhögtek rajtam. Ti, akik egykor könnyörögtetek,
ma már csak követeltek, és közönyösen nézitek
azokat a próbálkozókat, akik mind a ti, mind az én
szempontomból jelentéktelenek. Akik lesajnáljátok
a boldog középserűeket. Ti, akik szemembe mondjátok,
hogy nem tetszik nektek működésem, esténként
mégis tükör előtt próbálgatjátok, hogyan hasonlítsatok
hozzám legjobban. Ti, akik különbözni vágytok,
akik kitűnni, akik beilleszkedni és idomulni,
vagy általánosan elfogadottak szeretnétek lenni.
Remélem, sohasem tartozom majd közétek, de tudjátok
meg, hogy aki iránt mindezt érzitek, akit a pokolba
kívántok, akinek vonásait magatoknak akarjátok
és akivel álmotokban is ordítotok, csak emlékeztet
benneteket rám. Tudjátok meg, ti, akik mindig közelében
jártok a sikernek, de az utolsó pillanatban eltávolodtok
tőle, tudjátok meg, hogy a győztes nem én vagyok.*

A debütálás nehézségei

*Soha nem felejtem el, amikor egy fiatal,
mégis nagyra tartott költő az első kötetnél
felmerülő lehetséges problémákra terelte
a szót egy erdő közepén rendezett líraműhely
alkalmával. Figyelni kell arra, a bevezető
sorokkal nemcsak könyvet, de életművet
nyitok. Lefekszem a hóba melléd. Életrajzi
szempontból bravúros háttér, adottak
a körülmények. Mesébe illően egyértelmű,
így kell rálépni a költészet szomorú útjára.
Nyakamban összeér a víz. A mondat hatására
átszerkesztettem egy évek óta dédelgetett
kéziratot, és végre egy dologban biztos voltam.
Azóta figyelem az elsőkönyveseket, büszkék
lehetnek magukra. Van, akinél látni, hogy*

*a pályán marad majd. A fák között én már nem
nézlek inkább. Az ott tartózkodók többsége
elkezdett hasonulni. Felfestett rád egy felhőn
túli mintát. Valójában nem számít az egész, távol
áll ettől, aminek döntő szerepe van. Arra csak
később jöttem rá, soha nem én alakítottam,
mindent a helyzetek, a vélemények rendeztek
el. És persze tudok mostanra rutinból is írni.
De mikor minden elhallgat, trombitám más
hangnemben szól. Olyankor derül ki, mi az,
ami igazából érdekel.*

Gaia

*Ki írja, ha én jegyzem le, és kivágható-e
még belőlem ez a megveszett alanyiség?
De megjelenesz, és máris lágyabb az este,
átadom magam a könnyű fuvallatoknak.
Áldott a fáradtság olyankor, és áldottak
szemeiden a pillák, hát itt vagyunk, mégis
itt, annyi minden után.*

*Odafordulásainkban rejlik a megbocsátás,
és mindössze arra vágyom, ki tudjam tépni
magamból a feleslegeseket, és engeddd,
hogy láthassam, ahogyan kitárod karod. Én
már levettem a verset, szabadok vagyunk.*

*Ezúttal nem mész tovább, állunk egymás
mellett a szélben, és amennyire még szükség
lehet, pont annyink van. Átjár bennünket,
hogy sikerült végre rálépni a nyugalom
útjaira. Hogy akármi történt, megérkeztünk.*